

Bruksela, 26 maja 2015 r.
(OR. en)

9241/15

DEVGEN 81
ONU 70
ENV 341
ACP 85
RELEX 426
FIN 387
OCDE 12
WTO 116

NOTA

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Delegacje
Nr poprz. dok.:	9084/15 DEVGEN 72 ONU 66 ENV 325 ACP 76 RELEX 400 FIN 368 OCDE 10 WTO 112
Dotyczy:	Nowe globalne partnerstwo na rzecz eliminacji ubóstwa i na rzecz zrównoważonego rozwoju po roku 2015 – Konkluzje Rady

Na posiedzeniu w dniu 26 maja 2015 r. Rada przyjęła konkluzje Rady zawarte w załączniku do niniejszej noty.

**Nowe globalne partnerstwo na rzecz eliminacji ubóstwa i na rzecz zrównoważonego rozwoju
po roku 2015
– Konkluzje Rady**

I. Wprowadzenie

1. Program działań na okres po roku 2015 jest doskonałą okazją do zajęcia się wzajemnie powiązаныmi wyzwaniami, jakimi są eliminacja ubóstwa i zrównoważony rozwój. Maksymalne wykorzystanie tej okazji jest jednym z kluczowych priorytetów dla UE i jej państw członkowskich. W swoich konkluzjach z 16 grudnia 2014 r. Rada określiła stanowisko UE w odniesieniu do tego, jak osiągnąć ten cel w uniwersalny i transformacyjny sposób. Niniejsze konkluzje uzupełniają konkluzje z grudnia 2014 r. i uszczegóławiają aspekty nowego globalnego partnerstwa potrzebnego do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju.
2. Aby zrealizować tak dalekosiężny program działań, konieczne jest nowe globalne partnerstwo na rzecz eliminacji ubóstwa i na rzecz zrównoważonego rozwoju. Powinno ono przekształcić i wzmocnić sposób współpracy wspólnoty międzynarodowej.
3. Poczyniono już znaczne postępy. Propozycja Otwartej Grupy Roboczej ds. Celów Zrównoważonego Rozwoju, sprawozdanie Międzyrządowego Komitetu Ekspertów ds. Finansowania Zrównoważonego Rozwoju oraz sprawozdanie podsumowujące Sekretarza Generalnego ONZ wskazują, że porozumienie w sprawie ambitnego programu działań na okres po roku 2015 na rzecz ludzkości i naszej planety, bez wykluczania kogokolwiek, jest możliwe do osiągnięcia.

4. Najważniejsze tegoroczne wydarzenia międzynarodowe utworzą drogę nowym globalnym ramom określającym nasze wspólne priorytety na nadchodzące lata. Pozytywny wynik trzeciej Międzynarodowej Konferencji w sprawie Finansowania Rozwoju, która odbędzie się w lipcu w Addis Abebie („konferencja z Addis Abeby”), będzie miał duże znaczenie dla uzgodnienia spójnych i transformacyjnych ram działania na szczycie ONZ w Nowym Jorku zorganizowanym w celu przyjęcia agendy rozwoju po roku 2015, a także dla 21. Konferencji Stron Ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu, która odbędzie się w grudniu w Paryżu. Wyniki tych trzech procesów powinny wzmocnić i podkreślić synergie i wspólne korzyści wynikające z eliminacji ubóstwa i ze zrównoważonego rozwoju, z uwzględnieniem zmiany klimatu.
5. Z zadowoleniem przyjmujemy komunikat Komisji pt. „Globalne partnerstwo na rzecz eliminacji ubóstwa i zrównoważonego rozwoju po roku 2015” jako ważny wkład w dalsze rozwijanie stanowiska UE i jej państw członkowskich.

II. Zasady przewodnie nowego globalnego partnerstwa

6. W konkluzjach Rady z grudnia 2014 r. określono szereg zasad przewodnich nowego globalnego partnerstwa. Potwierdzamy te zasady uniwersalności, współodpowiedzialności, wzajemnej rozliczalności, uwzględniania zdolności każdej ze stron i podejścia opartego na porozumieniu zainteresowanych stron. Nowe globalne partnerstwo powinno również opierać się na prawach człowieka, równości, niedyskryminacji, instytucjach demokratycznych, dobrych rządach, praworządności, pluralizmie, zrównoważeniu środowiskowym oraz poszanowaniu poziomów krytycznych dla planety; powinno też propagować te wartości. Prawa kobiet, równość płci oraz wzmacnianie pozycji kobiet i dziewcząt – cele same w sobie – stanowią jedno z kluczowych środków realizacji i powinny być promowane na wszystkich szczeblach.

7. Nowe globalne partnerstwo powinno opierać się na milenijnym celu rozwoju nr 8, ale także wykraczać poza niego, odzwierciedlając przesunięcie paradygmatu w kierunku uniwersalnego i transformacyjnego programu działań, który sprzyja włączeniu społecznemu. Każdy może konstruktywnie przyczynić się do realizacji tego programu. Krajowa odpowiedzialność i rozliczalność będą miały kluczowe znaczenie dla programu działań na okres po roku 2015 i dla jego realizacji, w tym poprzez zobowiązania podejmowane na stosownych szczeblach i instrumenty takie jak strategie zrównoważonego rozwoju. Wszyscy muszą podjąć zobowiązania, co będzie odzwierciedleniem powszechności programu oraz różnych i zmieniających się zdolności, jak również zmian w gospodarce światowej. UE i jej państwa członkowskie są gotowe odegrać swoją rolę w całości, w tym poprzez angażowanie się w działania na szczeblu międzynarodowym i wdrażanie na szczeblu krajowym. Oczekujemy także od innych partnerów – w tym od podmiotów nowych i dopiero powstających – wniesienia należnego wkładu. Musimy kształtować nasze zobowiązania w oparciu o wspólną odpowiedzialność, by mierzyć się z globalnymi wyzwaniami.
8. Nowy program powinien mieć na celu eliminację ubóstwa we wszystkich jego przejawach i osiągnięcie zrównoważonego rozwoju w jego trzech wymiarach w sposób wyważony i zintegrowany. Musi też ugruntować naszą determinację do eliminacji skrajnego ubóstwa w ciągu jednego pokolenia, doprowadzając do końca realizację dotąd nieosiągniętych milenijnych celów rozwoju i opierając się na nich. Środki realizacji są ważnym elementem programu działań na okres po roku 2015 i muszą być rozpatrywane w sposób wyczerpujący. Konferencja z Addis Abeby nie powinna jedynie służyć ocenie postępów we wdrażaniu porozumienia z Monterrey i deklaracji z Ad-Dauhy; należy skupić się też na przyszłości i zastanowić nad wszystkimi środkami realizacji, łącznie ze sprzyjającymi ramami politycznymi oraz uruchomieniem i efektywnym wykorzystaniem zasobów finansowych i zasobów innego rodzaju. Podczas konferencji należy przyjąć zintegrowane podejście, uwzględniając w sposób wyważony wymiary: gospodarczy, społeczny i środowiskowy zrównoważonego rozwoju, promować spójność polityki oraz omówić zobowiązania i wyniki wszystkich podmiotów. Dokument końcowy konferencji powinien być rozumiany jako filar programu działań na okres po roku 2015 dotyczący środków realizacji.

III. Kluczowe elementy globalnego partnerstwa

9. UE i jej państwa członkowskie uznają następujące zagadnienia za kluczowe elementy kompleksowego podejścia do środków realizacji nowego globalnego partnerstwa: (i) ustanowienie korzystnego i sprzyjającego otoczenia politycznego na wszystkich szczeblach; (ii) rozwijanie zdolności do realizacji celów; (iii) uruchomienie i efektywne wykorzystywanie krajowych środków publicznych; (iv) uruchomienie i efektywne wykorzystywanie międzynarodowych środków publicznych; (v) mobilizowanie krajowego i międzynarodowego sektora prywatnego; (vi) stymulowanie handlu oraz inwestycji; (vii) wspieranie nauki, technologii i innowacji; oraz (viii) odpowiadanie na wyzwania i wykorzystanie pozytywnych skutków migracji. Ponadto rzeczywiste globalne partnerstwo wymaga solidnych ram monitorowania, rozliczalności i przeglądu, które muszą stanowić integralną część programu działań na okres po roku 2015.

(i) Korzystne i sprzyjające otoczenie polityczne na wszystkich szczeblach

10. Bez odpowiedniego otoczenia politycznego i regulacyjnego inne środki realizacji nie będą mieć trwałego wpływu. Wszystkie kraje powinny zapewnić ustanowienie odpowiednich polityk, w tym na przykład poprzez skuteczne ramy prawne i regulacyjne w celu wdrożenia programu działań na okres po roku 2015 i osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju.
11. Wszystkie kraje powinny promować skuteczne i pluralistyczne instytucje i opracować przejrzyste polityki oparte na praworządności i prawach człowieka, propagujące niedyskryminację, prawa kobiet, równość płci oraz wzmacnianie pozycji kobiet i dziewcząt, rozliczalność i skuteczny udział społeczeństwa obywatelskiego. Promowanie żyjących w pokoju i integracyjnych społeczeństw, dobrych rządów na wszystkich szczeblach i powszechnego dostępu do wymiaru sprawiedliwości to niezbędny środek realizacji programu działań oraz istotny cel sam w sobie. Obejmuje to wzmocnienie związku między pokojem, prawami człowieka i zrównoważonym rozwojem oraz zapewnienie skutecznych systemów sporządzania budżetu, monitorowania wydatków oraz zwalczania korupcji.

12. Państwa niestabilne i ogarnięte konfliktem wymagają szczególnej uwagi i stałego zaangażowania międzynarodowego, by móc osiągnąć zrównoważony rozwój. Cele dotyczące budowania państwowości i pokoju mają zasadnicze znaczenie dla rozwoju krajowych zdolności w zakresie pełnego zintegrowania kwestii gospodarczych, społecznych i środowiskowych z kwestiami dotyczącymi bezpieczeństwa i rozwoju.
13. Instrumenty regulacyjne mogą być łączone z instrumentami ekonomicznymi, takimi jak zachęty fiskalne, płatności za usługi ekosystemowe, opłaty za emisję dwutlenku węgla, w tym zwłaszcza oparte na mechanizmach rynkowych i systemach handlu emisjami, i przenoszenie obciążeń podatkowych. Zasada „zanieczyszczający płaci” daje przydatne wytyczne dotyczące wyboru i projektowania instrumentów polityki. Inne kluczowe narzędzia polityczne to m.in. zrównoważone udzielanie zamówień publicznych oraz stopniowe znoszenie niezgodnych ze zrównoważonym rozwojem dotacji o skutkach szkodliwych dla środowiska, w tym dotacji na paliwa kopalne, oraz promowanie rozwiązań, które są zasobooszczędne, przyjazne klimatowi oraz które skuteczniej przyczyniają się do eliminacji ubóstwa. Zrównoważone gospodarowanie zasobami naturalnymi również ma podstawowe znaczenie w tym zakresie.
14. Pełne i produktywne zatrudnienie oraz godna praca, w tym wdrażanie norm pracy w oparciu o, między innymi, konwencje i zalecenia MOP, są kluczowymi elementami rozwiązywania problemu nierówności i wykluczenia społecznego. Należy zapewnić odpowiednią podstawową ochronę socjalną, a do odnośnych polityk społeczno-gospodarczych należy włączyć integracyjne i sprawiedliwe środki rozwoju. Zasadnicze znaczenie ma prawo partnerów społecznych do swobodnego negocjowania i zawierania układów zbiorowych pracy. Dialog społeczny jest niezbędny do wzmocnienia demokracji i zwiększenia przejrzystości. Ponadto by zwalczać nierówności, krajowe ustawodawstwo, polityki i praktyki powinny mieć pluralistyczny charakter i zapewniać, na niedyskryminacyjnych zasadach, dostęp do przystępnych cenowo, odpowiednich usług i towarów wysokiej jakości. Przedmiotem szczególnej uwagi muszą być szczególnie wrażliwe i najsłabsze grupy społeczne, w tym dzieci, osoby starsze i niepełnosprawne, a także grupy marginalizowane i ludy tubylcze. Wszystkie państwa powinny ułatwiać inwestowanie w kapitał ludzki poprzez kształcenie, rozwój umiejętności i szkolenia oraz zapewniać dostęp do podstawowych usług, takich jak opieka zdrowotna i edukacja.

15. By program działań na okres po roku 2015 zakończył się sukcesem, niezbędna jest spójność polityki na wszystkich szczeblach. Państwa – niezależnie od poziomu rozwoju – powinny zapewnić, by ich polityki spójnie przyczyniały się do realizowania ich priorytetów w zakresie zrównoważonego rozwoju, zarówno na szczeblu krajowym, jak i międzynarodowym. Ponadto, wszystkie kraje rozwinięte, kraje o średnio-wysokich dochodach i gospodarki wschodzące powinny zobowiązać się do przeprowadzenia oceny skutków, jakie ich polityki wywierają na kraje biedniejsze. Spójność polityki wymaga odpowiedniej koordynacji, regularnego dialogu między zainteresowanymi stronami i oceny polityk.
16. UE i jej państwa członkowskie są zaangażowane na rzecz spójności polityki na rzecz rozwoju jako jednego z kluczowych elementów wkładu w zbiorowe wysiłki prowadzące do osiągnięcia większej spójności polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju. W ramach Unii Europejskiej jesteśmy również zaangażowani w tworzenie warunków do inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu, na przykład poprzez strategię „Europa 2020”, strategię UE na rzecz zrównoważonego rozwoju i 7. program działań w zakresie środowiska. Przykładowo strategia „Europa 2020” zawiera cele dotyczące zatrudnienia, inwestycji w badania i rozwój, zmiany klimatu i energii, edukacji, ubóstwa i włączenia społecznego, oraz inicjatywy na przykład w zakresie efektywnego gospodarowania zasobami. Procesy takie jak przegląd strategii „Europa 2020” mogłyby być wykorzystane do dzielenia się najlepszymi praktykami oraz poszerzania wiedzy i świadomości w państwach członkowskich UE, także w odniesieniu do realizacji celów zrównoważonego rozwoju.

17. Na szczeblu globalnym wdrożenie programu działań na okres po roku 2015 będzie również wymagało skutecznego międzynarodowego systemu instytucjonalnego, opierającego się na istniejących strukturach i procesach oraz rozwijającego te struktury i procesy, a także wzmocnionej współpracy finansowej i gospodarczej. UE i jej państwa członkowskie będą przyczyniać się do wzmocnienia regionalnej i globalnej współpracy, a także działać na rzecz zapewnienia, by wielostronne instytucje działały spójnie i wzajemnie się uzupełniały, korzystając z synergii i powiązania polityk, ilekroć jest to możliwe. Odpowiednie dostarczanie i ochrona globalnych dóbr publicznych oraz zrównoważona konsumpcja i produkcja również wymagają skoordynowanych międzynarodowych polityk i działań oraz ich skutecznej realizacji, np. za pośrednictwem międzynarodowych ram takich jak ramy z Sendai na okres po roku 2015 na rzecz zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi i dziesięcioletnie ramy programowe w zakresie wzorów zrównoważonej konsumpcji i produkcji, a także międzynarodowych porozumień dotyczących klimatu, różnorodności biologicznej, pustynnienia, wody, substancji chemicznych i odpadów, ekosystemów, lasów i oceanów. Rosnący wpływ zmiany klimatu na wyzwania związane zarówno z eliminacją ubóstwa, jak i ze zrównoważonym rozwojem wymaga aktywnego włączenia kwestii dotyczących zmiany klimatu do programu działań na okres po roku 2015 oraz globalnego partnerstwa, które będzie podstawą tego programu. Wspomniany program działań musi być zgodny z prawem międzynarodowym, w tym w szczególności całkowicie zgodny z Konwencją Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS). Polityki krajowe powinny być zgodne z międzynarodowymi ramami prawnymi, w tym z międzynarodowym prawem dotyczącym praw człowieka. UE i jej państwa członkowskie będą nadal przyczyniać się do wzmacniania i rozwoju ram międzynarodowych.

(ii) Rozwijanie zdolności do realizacji celów

18. Podkreślamy znaczenie skutecznych instytucji i posiadania niezbędnych zdolności i umiejętności ludzkich w celu realizacji programu działań. Obejmuje to zapewnienie zdolności do opracowywania i wdrażania polityk służących podejmowaniu wyzwań w zakresie zrównoważonego rozwoju oraz do przyjmowania środków, gromadzenia danych, oceny wyników i przeglądu strategii.
19. Wszyscy partnerzy zaangażowani we współpracę międzynarodową powinni wzmocnić rozwijanie zdolności i promować współpracę techniczną, angażując wszystkie zainteresowane strony oraz podejmując szczególne wysiłki w krajach najsłabiej rozwiniętych (LDC), w państwach niestabilnych i dotkniętych konfliktem oraz w małych rozwijających się państwach wyspiarskich.

20. Rozwijanie zdolności do realizacji celów wymaga również sprzyjającego otoczenia dla społeczeństwa obywatelskiego zarówno na szczeblu krajowym, jak i międzynarodowym. Integracyjne zaangażowanie obywateli i społeczeństwa obywatelskiego ma kluczowe znaczenie dla pielęgnowania demokratycznej odpowiedzialności, skuteczności rozwoju i trwałości wyników. Partnerstwa oparte na porozumieniu zainteresowanych stron mogą przyczynić się do zrównoważonego rozwoju oraz gromadzić wiedzę i doświadczenia wielu różnorodnych podmiotów.
21. UE i jej państwa członkowskie pozostają zaangażowane w udoskonalanie i włączanie w główny nurt wsparcia na rzecz rozwijania zdolności we wszystkich dziedzinach globalnego partnerstwa poprzez podejście oparte na porozumieniu zainteresowanych stron. Władze lokalne i władze szczebla niższego niż krajowy również będą odgrywać zasadniczą rolę w realizacji programu działań na okres po roku 2015. Rozwijanie zdolności w krajach partnerskich to czynnik o kluczowym znaczeniu dla poprawy skuteczności rozwoju; UE i jej państwa członkowskie wspierają już partnerskie uczenie się oraz tworzenie sieci kontaktów za pośrednictwem inicjatyw, takich jak programy współpracy technicznej i rozwoju instytucjonalnego. UE zintensyfikuje swoje wsparcie na rzecz budowania zdolności, w tym w dziedzinie statystyki i monitorowania w krajach partnerskich.
22. UE powinna w większym zakresie wykorzystywać doświadczenia państw członkowskich w dziedzinie transformacji w swoich działaniach na rzecz budowania zdolności. W tym kontekście Rada z zadowoleniem przyjmuje propozycje państw członkowskich UE, by szeroko udostępnić ich doświadczenie i wiedzę fachową, na przykład poprzez wykorzystanie Europejskiego Kompendium Transformacji.

(iii) Uruchomienie i efektywne wykorzystywanie krajowych środków publicznych

23. Krajowe finanse publiczne to zdecydowanie największe źródło stabilnego i bezpośrednio dostępnego finansowania dla większości rządów, w związku z czym stanowią one podstawę finansowania działań na rzecz zrównoważonego rozwoju. Rządy krajowe ponoszą główną odpowiedzialność za skuteczne uruchomienie i wykorzystywanie zasobów publicznych. Ponadto system podatkowy, zarówno w kwestii wydatków, jak i poboru, stanowi istotny element umowy społecznej, na którym opiera się rozliczalność na szczeblu krajowym.
24. Wszystkie kraje powinny zobowiązać się do osiągnięcia takiego poziomu dochodów sektora instytucji rządowych i samorządowych, który najlepiej pozwoli im na zrównoważone finansowanie, na szczeblu krajowym, eliminacji ubóstwa i zrównoważonego rozwoju, między innymi poprzez wzmocnienie instytucji odpowiedzialnych za politykę w dziedzinie dochodów i pobór dochodów oraz wzmocnienie nadzoru nad tymi procesami.

25. Podkreślamy, jak ważne jest uwzględnianie zrównoważonego rozwoju w krajowych finansach publicznych. Można by to osiągnąć poprzez polityki i narzędzia, takie jak rozliczanie kapitału naturalnego, i sporządzanie budżetu z uwzględnieniem problematyki płci i nierówności.
26. Wszystkie kraje powinny zobowiązać się do dobrych rządów i zapewnić posiadanie systemów efektywnego i przejrzystego zarządzania zasobami publicznymi, w tym poprzez zamówienia publiczne, oraz zrównoważonego zarządzania zasobami naturalnymi i powiązanych z nimi dochodami. Trzeba wzmocnić środki z zakresu kontroli, zwalczania nadużyć finansowych, przeciwdziałania praniu pieniędzy i walki z korupcją, udoskonalić administrację podatkową i zwalczać nielegalne przepływy finansowe, uchylanie się od opodatkowania i unikanie opodatkowania. Należy wzmocnić środki służące przejrzystości finansowej. Mogłyby one obejmować: sprawozdawczość w podziale na poszczególne kraje i stosowną wymianę informacji w tym zakresie między właściwymi organami; ulepszone systemy rachunkowości publicznej; rejestry beneficjentów rzeczywistych przedsiębiorstw oraz rejestry beneficjentów rzeczywistych powiernictw generujących skutki podatkowe; intensywniejsze prowadzenie dochodzeń oraz wzmocnione reagowanie organów ścigania. Należy uwzględnić i wdrożyć wyniki prac grupy G-20 i OECD w tej dziedzinie, w tym projekt w sprawie erozji podstawy opodatkowania i przenoszenia zysków (BEPS). Należy też zwiększyć przejrzystość i rozliczalność w przemyśle wydobywczym, na przykład przez ujawnienie płatności dokonywanych na rzecz rządów.
27. Współpraca międzynarodowa jest niezbędna, po to by zwalczać uchylanie się od opodatkowania i unikanie opodatkowania oraz nielegalne przepływy finansowe, w tym w rajach podatkowych, oraz po to by zapewnić przejrzyste i oparte na współpracy otoczenie podatkowe umożliwiające uruchomienie dochodów krajowych. Należy zapewniać odpowiednie wsparcie krajom w rozwijaniu ich zdolności do odgrywania istotniejszej roli w odniesieniu do tych kwestii.
28. Kraje potrzebują bieżącego, długoterminowego dostępu do finansowania z różnych źródeł. Zrównoważone finansowanie dłużne oparte na skutecznym zarządzaniu długiem i ukierunkowywane na podstawie programu MFW i Banku Światowego dotyczącego redukcji zadłużenia leży u podstaw stabilności finansowej.

29. UE i jej państwa członkowskie są zdecydowane dalej udzielać krajom rozwijającym się wsparcia na rzecz poprawy zarządzania finansami publicznymi tych krajów, w tym wzmocnienia systemów podatkowych. Specyficzne wyzwania występujące w krajach najsłabiej rozwiniętych (LDC) i państwach niestabilnych i dotkniętych konfliktem wymagają szczególnej uwagi. UE i jej państwa członkowskie nadal będą promować przejrzyste, oparte na współpracy i sprawiedliwe międzynarodowe otoczenie podatkowe zgodnie z zasadami dobrych rządów.

(iv) Uruchomienie i efektywne wykorzystywanie międzynarodowych środków publicznych

30. Międzynarodowe finansowanie publiczne pozostaje istotnym i sprawczym elementem ogólnego finansowania dostępnego dla krajów rozwijających się, w szczególności dla krajów najbardziej potrzebujących, w tym państw niestabilnych i dotkniętych konfliktem. W skład tego finansowania wchodzi nie tylko oficjalna pomoc rozwojowa (ODA), lecz także inne oficjalne przepływy, współpraca południe-południe i współpraca trójstronna, których wielkość i znaczenie istotnie w ostatnich latach wzrosły.
31. UE i jej państwa członkowskie są hojnymi darczyńcami oficjalnej pomocy rozwojowej – w ostatnich latach przekazywały rocznie kwotę stanowiącą ponad połowę wartości tej pomocy. Choć ODA dla ogółu krajów rozwijających się jest ilościowo niewielka, pozostaje ważnym źródłem finansowania dla krajów najsłabiej rozwiniętych i państw niestabilnych, którym szczególnie brak krajowych zdolności do pozyskiwania finansowania z innych źródeł. ODA może również dać impuls do większego wykorzystywania innych środków realizacji, w szczególności krajowego finansowania publicznego i inwestycji sektora prywatnego, ale również nauki, technologii i innowacji.
32. W związku z tym UE potwierdza swoje zbiorowe zobowiązanie do zrealizowania celu polegającego na przekazywaniu 0,7% DNB na cele ODA w trakcie trwania programu działań na okres po roku 2015. Państwa członkowskie, które wstąpiły do UE przed rokiem 2002, potwierdzają swoje zobowiązanie do zrealizowania powyższego celu z uwzględnieniem sytuacji budżetowej, a te z nich, które ten cel zrealizowały, zobowiązują się do utrzymania pomocy na tym poziomie lub przekroczenia tego celu; państwa członkowskie, które zostały członkami UE po 2002 roku, starają się zwiększyć swój cel w zakresie ODA do 0,33% DNB.

33. Społeczność międzynarodowa również powinna pomagać kierować zasoby tam, gdzie są najbardziej potrzebne, zwłaszcza do krajów najsłabiej rozwiniętych oraz państw niestabilnych i dotkniętych konfliktem. W kontekście ogólnego zobowiązania w zakresie ODA i przy pełnym poszanowaniu priorytetów poszczególnych państw członkowskich w zakresie pomocy rozwojowej, UE potwierdza swoje zobowiązanie do wspierania krajów najsłabiej rozwiniętych. UE podejmuje się wspólnie zrealizować cel polegający na przekazaniu 0,15–0,20% DNB na cele ODA krajom najsłabiej rozwiniętym w krótkim terminie i osiągnąć poziom przekazywania 0,20% DNB na rzecz tych krajów w trakcie trwania programu działań na okres po roku 2015.
34. Zgodnie ze sprawozdaniem podsumowującym Sekretarza Generalnego ONZ wszyscy będą musieli podjąć zobowiązania, również kraje rozwinięte, kraje o średnio-wysokich dochodach (UMIC) i gospodarki wschodzące, by możliwe było osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju. UE i jej państwa członkowskie apelują do innych krajów o wysokich dochodach, by również zobowiązały się do osiągnięcia poziomu wsparcia na cele ODA równego 0,7% DNB i 0,15–0,20% DNB na oficjalną pomoc rozwojową dla krajów najsłabiej rozwiniętych w trakcie trwania programu działań na okres po roku 2015. Gospodarki wschodzące i kraje o średnio-wysokich dochodach również powinny zwiększyć swoje wsparcie finansowe dla krajów rozwijających się, a zwłaszcza dla krajów najsłabiej rozwiniętych, oraz ustalić cele zakładające osiągnięcie tego w trakcie trwania programu działań na okres po roku 2015.
35. Ponadto UE dostrzega szczególne wyzwania stojące przed krajami rozwijającymi się w Afryce i w tym kontekście podkreśla znaczenie ukierunkowania oficjalnej pomocy rozwojowej na ten kontynent, przy pełnym poszanowaniu priorytetów poszczególnych państw członkowskich w zakresie pomocy rozwojowej. UE potwierdza swoje silne zaangażowanie polityczne na rzecz Afryki i podejmuje się nadać jeszcze większy priorytet pomocy finansowej dla Afryki i zwiększyć tę pomoc. Przywołując poprzednie międzynarodowe zobowiązania wobec tego kontynentu, UE ma nadzieję na uzgodnienie istotnych międzynarodowych zobowiązań na rzecz Afryki w kontekście międzynarodowych konferencji przewidzianych na 2015 rok.

36. Wszystkie międzynarodowe zasoby publiczne pochodzące od wszystkich darczyńców powinny przyczyniać się do wspierania eliminacji ubóstwa i wspierania zrównoważonego rozwoju w sposób zrównoważony i zintegrowany, przyjazny dla klimatu, jak i odporny na zmianę klimatu, a także nienaruszający ekosystemów. Powinny one być dostarczane i wykorzystywane w sposób efektywny i skuteczny, zgodnie z zasadami dotyczącymi skuteczności rozwoju, w tym z zasadami odpowiedzialności, przejrzystości i wzajemnej rozliczalności oraz z naciskiem na wyniki. Wszyscy darczyńcy powinni dążyć do wypełnienia międzynarodowych zobowiązań w zakresie udostępniania terminowych, kompleksowych i zorientowanych na przyszłość informacji na temat przepływów zasobów w zakresie rozwoju, z wykorzystaniem standardów otwartych danych. Wszyscy muszą podjąć wysiłki, by zmniejszyć rozdrobnienie struktury międzynarodowej współpracy na rzecz rozwoju, umożliwiając w ten sposób skuteczną realizację na szczeblu krajowym. W tym celu, m.in. za pośrednictwem kanałów wielostronnych, można – zwłaszcza do celów dostarczania globalnych dóbr publicznych – wykorzystać połączone mechanizmy finansowania i instrumenty ograniczania ryzyka. Ponadto istotne jest uznanie i dalsze wspieranie działań wychodzących poza zakres ODA, ale wspierających eliminację ubóstwa i zrównoważony rozwój. W związku z tym cieszy nas perspektywa bieżących dyskusji z udziałem wszystkich zainteresowanych stron na temat, uzupełniającej ODA, nowej miary statystycznej dotyczącej całkowitego oficjalnego wsparcia na rzecz zrównoważonego rozwoju.
37. UE i jej państwa członkowskie są zdecydowane zwiększyć skuteczność swoich polityk dotyczących współpracy na rzecz rozwoju zgodnie ze swoimi zobowiązaniami w ramach Partnerstwa z Pusanu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju, które oferuje wiedzę fachową – w tym najlepsze praktyki – w odniesieniu do partnerstw wysokiej jakości; UE i jej państwa członkowskie są również zdecydowane stosować uzgodnione na forum międzynarodowym zasady z Pusanu dotyczące skutecznej współpracy na rzecz rozwoju. Wzywamy innych darczyńców do podjęcia takich samych działań.

38. Innowacyjne finansowanie może przybierać różne formy i ma na celu uruchamianie i przekazywanie zasobów w przewidywalny, rzetelny i sprawny sposób, a także dywersyfikację narzędzi finansowych przeznaczonych na cele rozwoju. Społeczność międzynarodowa powinna nadal badać wykorzystywanie innowacyjnych źródeł i mechanizmów służących przekazywaniu międzynarodowych finansów publicznych, np. wykorzystywanie instrumentów łączonych UE, oraz pozyskiwaniu dodatkowego finansowania – na przykład poprzez międzynarodowe opłaty i podatki od zysków z globalizacji – na rzecz eliminacji ubóstwa i na rzecz zrównoważonego rozwoju, w tym działań w dziedzinie klimatu. Rada uznaje ponadto potencjał łączenia dla finansowania projektów, które w przeciwnym razie nie przyciągnęłyby finansowania i prywatnych inwestorów z uwagi na wysoki profil ryzyka tych projektów lub ich niską rentowność. W tym kontekście Rada apeluje o to, by położyć nacisk na zróżnicowanie finansowania odblokowywanego dzięki łączeniu, zarówno z sektora publicznego, jak i prywatnego. Łączenie powinno w pełni uwzględniać zdolność obsługi zadłużenia i rozliczalność oraz unikać zakłóceń rynku i ryzyk budżetowych.
39. Międzynarodowe instytucje finansowe oraz wielostronne i dwustronne banki rozwoju odgrywają kluczową rolę w osiąganiu celów zrównoważonego rozwoju. Podmioty te są ważne dla zapewnienia ukierunkowanego finansowania rozwoju, jak również finansowania na rzecz dostarczania globalnych dóbr publicznych, w tym poprzez wspieranie przejścia na gospodarkę niskoemisyjną, i powinny dalej rozwijać swoje instrumenty w celu zwiększenia środków prywatnych i ograniczenia ryzyk, przy jednoczesnym zapewnieniu skierowania dodatkowych środków na finansowanie celów zrównoważonego rozwoju w ramach swoich odnośnych kompetencji. Międzynarodowe instytucje finansowe powinny zwiększyć wsparcie dla dobrych rządów, w tym przejrzystych i sprawiedliwych systemów podatkowych i walki z nielegalnymi przepływami finansowymi. Zabezpieczenia środowiskowe i społeczne będą mieć kluczowe znaczenie we wszystkich działaniach międzynarodowych instytucji finansowych, zwłaszcza w procesie rozwoju zrównoważonej infrastruktury; instytucje te powinny odgrywać wiodącą rolę w tym procesie. UE z zadowoleniem przyjmuje zapowiedziane przez nie poparcie dla realizacji programu działań na okres po roku 2015¹.

¹ Wiosenne posiedzenia Banku Światowego i MFW w kwietniu 2015 r.: komunikat Komitetu Rozwoju.

40. UE i jej państwa członkowskie uznają istnienie potrzeby, by w szczególności odpowiednio uruchamiać przepływy oficjalnej pomocy rozwojowej i innych źródeł finansowania kierowane do miast oraz do innych władz lokalnych i władz szczebla niższego niż krajowy, oraz będą zapewniać wsparcie w zakresie budowania zdolności, by pomóc tym władzom efektywniej uruchamiać i wykorzystywać publiczne i prywatne środki finansowe.

(v) Mobilizowanie krajowego i międzynarodowego sektora prywatnego

41. Wykorzystanie potencjału prywatnej przedsiębiorczości, w tym poprzez partnerstwa publiczno-prywatne, ma zasadnicze znaczenie dla zrównoważonego rozwoju. Generowany przez sektor prywatny wzrost gospodarczy jest głównym czynnikiem tworzącym miejsca pracy i jako taki przyczynia się do ograniczania ubóstwa. Sektor ten powinien być w pełni zaangażowany w proces realizacji programu działań na okres po roku 2015. Środki prywatne, w tym środki należące do inwestorów instytucjonalnych, mają wartość większą niż wszystkie zasoby publiczne razem wzięte. Stworzenie sprzyjającego i stabilnego otoczenia biznesowego dla sektora prywatnego i jego inwestycji, w tym równych warunków działania dla konkurencji, ma kluczowe znaczenie; bardzo ważne są również odpowiedzialne i skuteczne instytucje działające zgodnie z zasadą praworządności. Instrumenty takie jak ramy polityki inwestycyjnej OECD to cenne narzędzia wspierające rządy w ocenie klimatu biznesowego i opracowywania reform. Sektor prywatny może być siłą napędową przemian w kierunku większej wydajności, zasobooszczędności, zrównoważonej energii, wzmocnionej odporności i bardziej zrównoważonej konsumpcji i produkcji poprzez zajęcie się takimi kwestiami, jak środowisko, przejrzystość, upodmiotowienie i dojście do głosu, godna praca i dostęp do ochrony socjalnej.
42. Sprzyjające włączeniu społecznemu i stabilne systemy finansowe są ważne dla uruchamiania lokalnego kapitału z sektora prywatnego. W związku z tym musimy wspierać sprzyjające ramy polityczne i regulacyjne dla sektora finansowego, wzmocnianie infrastruktury finansowej i budowanie stabilnych i zorientowanych na klienta instytucji finansowych, które uruchamiają oszczędności krajowe.

43. Podkreślamy znaczenie mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw, a także przedsiębiorstw gospodarki społecznej dla tworzenia miejsc pracy i zrównoważonego rozwoju, a także kluczową rolę drobnych producentów rolnych. Należy zintensyfikować wysiłki zmierzające do poprawy dostępu do finansowania dla mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw i pogłębienia włączenia społecznego pod względem finansowym, w szczególności w celu wzmocnienia ekonomicznej pozycji kobiet. Istnieje potrzeba zachęcania do stopniowej formalizacji sektora nieformalnego. Aby to osiągnąć, powinniśmy wyciągnąć wnioski z doświadczeń, dzielić się wiedzą fachową i udzielać wsparcia w zakresie rozwijania zdolności.
44. Społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw, w tym jej wymiar środowiskowy, powinna stanowić centralny element inwestycji sektora prywatnego. Powinna ona obejmować poszanowanie i wdrażanie uznanych na szczeblu międzynarodowym zasad i wytycznych, takich jak wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka, trójstronna deklaracja zasad Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczących przedsiębiorstw wielonarodowych i polityki społecznej, norma ISO 26000: Wytyczne dotyczące społecznej odpowiedzialności, inicjatywa ONZ *Global Compact* oraz Wytyczne OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych, również w oparciu o istniejące porozumienia międzynarodowe, takie jak wielostronne umowy środowiskowe (MEA). Konieczne są dalsze starania na rzecz poprawy należytej staranności, zapewnienia odpowiedniej oceny ryzyka, zwiększenia korzyści rynkowych dla przedsiębiorstw stosujących zasady społecznej odpowiedzialności oraz poprawy ujawniania przez przedsiębiorstwa informacji dotyczących zarządzania, kwestii społecznych i środowiskowych oraz sprawozdawczości w zakresie zrównoważonego rozwoju. Należy zachęcać przedsiębiorstwa do wspierania równości płci poprzez działania, które przyczyniają się do wzmocnienia ekonomicznej pozycji kobiet, w tym zwiększenia udziału kobiet w procesach decyzyjnych na wszystkich szczeblach, zapewniając równe wynagrodzenie za taką samą pracę i za pracę o równej wartości. Muszą istnieć odpowiednie i skuteczne ramy zapewniania zgodności, w tym w odniesieniu do kwestii środowiskowych, społecznych i finansowych. Będziemy nadal współpracować z sektorem prywatnym, aby promować odpowiedzialne globalne łańcuchy wartości, propagować bardziej zrównoważone wykorzystanie zasobów, inwestycje w kapitał naturalny i ograniczać nielegalne przepływy finansowe.

45. By wykorzystać potencjał sektora prywatnego i uruchomić dodatkowe prywatne środki finansowe, w tym z fundacji i organizacji charytatywnych, trzeba stworzyć odpowiednie zachęty, również za pośrednictwem polityki i regulacji. Innowacyjne instrumenty finansowych, takie jak łączenie wykorzystujące kapitał własny, pożyczki i gwarancje, mogą mieć duże znaczenie dla uruchamiania inwestycji sektora prywatnego na rzecz priorytetów polityki wspierających zrównoważony rozwój i eliminację ubóstwa. Łączenie może być wykorzystywane do zwiększenia finansowania na rzecz rozwoju ze środków prywatnych poprzez podział ryzyka i obniżenie kosztów. Instrumenty te mogą między innymi przyczyniać się do ekologicznego wzrostu gospodarczego, tworzenia miejsc pracy, innowacji i wspierać działania w dziedzinie klimatu.

(vi) Stymulowanie handlu oraz inwestycji

46. Handel jest jednym z kluczowych czynników wpływających na wzrost sprzyjający włączeniu społecznemu i na zrównoważony rozwój; stanowi też jeden z podstawowych środków realizacji programu działań na okres po roku 2015. UE uznaje prymat Światowej Organizacji Handlu w kwestiach związanych z handlem w skali globalnej. Na szczeblu krajowym każde państwo ponosi główną odpowiedzialność za maksymalizowanie potencjalnych korzyści z handlu poprzez dobre rządy, rozsądne polityki, stabilne otoczenie regulacyjne sprzyjające sektorowi prywatnemu i zrównoważonej przedsiębiorczości, innowacjom, inwestycjom i zrównoważonemu zarządzaniu łańcuchem dostaw. Realizację tych celów może ułatwić pomoc na rzecz wymiany handlowej i powiązane budowanie zdolności. Wszystkie kraje rozwinięte i gospodarki wschodzące powinny lepiej ukierunkowywać swoją pomoc na rzecz wymiany handlowej dla krajów rozwijających się, kierując zwiększoną część pomocy na rzecz wymiany handlowej do krajów najslabiej rozwiniętych i innych krajów rozwijających się znajdujących się w największej potrzebie. Wysiłki powinny koncentrować się na krajach najslabiej rozwiniętych i innych krajach rozwijających się znajdujących się w największej potrzebie. Należy wziąć pod uwagę potrzeby rozwijających się państw śródlądowych, dla których ułatwienia w handlu i infrastruktura handlowa są kluczowymi czynnikami rozwoju; należy też uwzględnić potrzeby małych rozwijających się państw wyspiarskich. Członkowie Światowej Organizacji Handlu (WTO) powinni opracować znaczące z handlowego punktu widzenia preferencje dla usług i usługodawców z krajów najslabiej rozwiniętych w kontekście przewidzianych przez Układ ogólny w sprawie handlu usługami (GATS) zwolnień w odniesieniu do usług z krajów najslabiej rozwiniętych. Istotne jest promowanie szczebla regionalnego. Należy odpowiednio wziąć pod uwagę współpracę regionalną – regionalne i międzyregionalne umowy handlowe mogą wspierać szerszą integrację handlową i dostęp do regionalnych i globalnych łańcuchów wartości. Rozwijanie zrównoważonych globalnych łańcuchów wartości jest jednym z kluczowych czynników dla osiągnięcia światowych celów zrównoważonego rozwoju. Państwa zawierające umowy handlowe powinny wziąć pod uwagę ich wpływ na kraje rozwijające się i zrównoważony rozwój.

47. Wszystkie kraje rozwinięte i gospodarki wschodzące powinny przyznać bezcłowy i bezkontyngentowy dostęp do swoich rynków dla wszystkich produktów z krajów najsłabiej rozwiniętych, z wyjątkiem broni i amunicji. Wszystkie państwa muszą w coraz większym stopniu uwzględniać kwestie transgraniczne takie jak: ułatwienia w handlu, przepisy i normy techniczne, przepisy dotyczące zatrudnienia i przepisy środowiskowe, inwestycje, usługi, prawa własności intelektualnej oraz udzielanie zamówień publicznych. Przejrzyste i uproszczone reguły pochodzenia mogą pobudzić handel, w tym na szczeblu regionalnym.
48. Polityka handlowa, w tym umowy handlowe i inwestycyjne, musi odpowiednio uwzględniać zrównoważony rozwój, łącznie z jego wymiarem społecznym i wymiarem środowiskowym. Należy zapewnić większe wsparcie dla działań wielostronnych i zawarcia wielostronnej umowy dotyczącej towarów i usług środowiskowych, a także dla wdrażania podstawowych norm pracy i podstawowych konwencji MOP, jak również wdrażania wielostronnych umów środowiskowych. Propagowanie międzynarodowych wytycznych i norm oraz publicznych i prywatnych systemów zrównoważonego rozwoju również może przynieść korzyści gospodarcze, środowiskowe oraz społeczne. Podkreślamy potrzebę zwalczania nielegalnego handlu we wszystkich jego formach.
49. UE zawsze była liderem w działaniach służących temu, by handel przyczyniał się do wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu i do zrównoważonego rozwoju: nasz rynek jest najbardziej otwartym rynkiem dla krajów rozwijających się, z całkowicie bezcłowym i bezkontyngentowym dostępem do rynku dla wszystkich towarów z krajów najsłabiej rozwiniętych, z wyłączeniem broni i amunicji; UE i państwa członkowskie są wspólnie wiodącym dostawcą pomocy na rzecz wymiany handlowej; nasze umowy handlowe mają szeroki zakres; ponadto włączyliśmy kwestię zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu do naszej polityki handlowej i inwestycyjnej. UE aktywnie wspiera regionalny rozwój i regionalną integrację, które mogą pomóc zwiększyć konkurencyjność państw na rynku światowym, pobudzać handel, inwestycje i mobilność oraz przyczyniać się do promowania pokoju i stabilności.
50. Unii Europejskiej zależy na pozytywnym wyniku dziesiątej konferencji ministerialnej WTO, która odbędzie się w grudniu 2015 roku w Nairobi, i na zdecydowanych postępach w negocjacjach prowadzonych w ramach dauhańskiej rundy rozwojowej oraz wdrożeniu pakietu wyników z Bali, w tym umowy o ułatwieniach w handlu i elementów dotyczących krajów najsłabiej rozwiniętych. Realizacja tych zamierzeń musi być priorytetem.

(vii) Wspieranie nauki, technologii i innowacji

51. Inwestycje w naukę, technologię i innowacje mają podstawowe znaczenie dla osiągnięcia zrównoważonego rozwoju i eliminacji ubóstwa, jak również dla wskazywania i rozwiązywania palących globalnych wyzwań społecznych. W celu poprawy podejmowania decyzji w oparciu o dowody, trzeba usprawnić interakcję pomiędzy środowiskiem naukowym a politycznym. Wszystkie kraje powinny zacieśnić dwustronną, regionalną i wielostronną współpracę w zakresie nauki, technologii i innowacji w celu propagowania realizacji celów zrównoważonego rozwoju. UE angażuje się na rzecz promowania nauki, technologii i innowacji, na przykład poprzez program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji. Program „Horyzont 2020” będzie również wspierał zrównoważony rozwój zarówno w UE, jak i w ramach współpracy z partnerami międzynarodowymi. UE uznaje również ważną rolę krajów o średnich dochodach oraz potrzebę prowadzenia z nimi skutecznej współpracy w zakresie nauki, technologii i innowacji, a także budowania zdolności. Wszystkie państwa powinny zobowiązać się do współpracy na rzecz opracowywania innowacyjnych rozwiązań w zakresie zrównoważonego rozwoju.
52. Kraje rozwinięte oraz w coraz większym stopniu gospodarki wschodzące mają do odegrania ważną rolę w odniesieniu do rozwoju, transferu i upowszechniania technologii, budowania zdolności oraz współpracy naukowej i technologicznej, w szczególności z krajami najsłabiej rozwiniętymi. Długoterminowe inwestycje i zaangażowanie, w tym ze społecznościami lokalnymi i użytkownikami końcowymi, są niezbędne dla sukcesu w tej dziedzinie.
53. Chociaż sektor publiczny również odgrywa ważną rolę, większość technologii jest własnością sektora prywatnego, dlatego też należy w tym względzie podkreślić wagę partnerstw opartych na porozumieniu zainteresowanych stron. Rozwój, transfer i upowszechnianie technologii należy promować za pomocą sprzyjającego otoczenia politycznego oraz odpowiednich zachęt – na wzajemnie uzgodnionych warunkach. W związku z tym podkreślamy znaczenie ochrony praw własności intelektualnej na wszystkich szczeblach zgodnie z zasadami WTO i Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (WIPO) oraz znaczenie budowania zdolności w celu najbardziej efektywnego wykorzystania dostępnych technologii.

54. Propagowanie innowacji cyfrowych i badań w zakresie ICT, a także efektywne wykorzystanie nowych i innowacyjnych technologii, w szczególności ICT, stwarza sprzyjające warunki dla zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu. Kraje powinny budować otwarte społeczeństwa informacyjne, w których każdy ma dostęp do technologii cyfrowych, i przyjąć ramy prawne w celu ochrony bezpieczeństwa, wolności wypowiedzi, dostępu do informacji i prywatności w erze cyfrowej.
55. ONZ powinna nadal ułatwiać dostęp do informacji na temat istniejących mechanizmów związanych z technologią, w tym w zakresie technologii ekologicznych, i promować koordynację między nimi, biorąc pod uwagę szczególne wyzwania stojące przed krajami najsłabiej rozwiniętymi.

(viii) Odpowiadanie na wyzwania i wykorzystanie pozytywnych skutków migracji

56. Dobrze zarządzane migracja i mobilność mogą mieć pozytywny wpływ jako istotny czynnik wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu i zrównoważonego rozwoju. Do migracji należy podchodzić w sposób całościowy, biorąc pod uwagę wszystkie wynikające z migracji szanse i wyzwania dla rozwoju. Nowe globalne partnerstwo powinno sprzyjać bardziej kolektywnemu podejściu w celu zwiększania korzyści płynących z migracji międzynarodowej dla zrównoważonego rozwoju oraz w celu zmniejszania podatności. Wszystkie państwa muszą podjąć starania służące skutecznemu zarządzaniu migracją, z pełnym poszanowaniem praw człowieka i godności migrantów. Dlatego też zjawiskami legalnej i nielegalnej migracji w krajach pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia należy zajmować się na zasadzie współpracy, także w odniesieniu do zwalczania przemytu ludzi i handlu ludźmi, w szczególności poprzez zwalczanie sieci przestępczych. UE zależy na zapewnieniu spójności polityk i celów w zakresie migracji i rozwoju oraz na wykorzystaniu wkładu diaspory w rozwój. Unijne globalne podejście do kwestii migracji i mobilności zapewnia skuteczne ramy współpracy z państwami trzecimi w kwestiach migracji, w sposób korzystny dla wszystkich stron.
57. Potrzebne są inicjatywy, aby umożliwić migrantom zachowanie większej części ich zarobków, w szczególności poprzez zwiększenie włączenia społecznego pod względem finansowym, w tym dzięki dostępowi do usług finansowych, oraz poprzez obniżanie kosztów transferów i zapewnianie bezpiecznych kanałów dla przekazów pieniężnych. Należy również zająć się innymi kosztami związanymi z migracją i mobilnością, takimi jak niedobór wykwalifikowanej siły roboczej w związku z emigracją i koszty rekrutacji. Należy zapewnić możliwości w zakresie transgranicznego uznawania kwalifikacji.

58. Ponadto musimy zająć się kwestią nieuczciwych praktyk rekrutacyjnych, wspierać tworzenie atrakcyjnych możliwości inwestycyjnych dla diaspory i chronić prawa wysiedleńców. Powinniśmy również pogłębić współpracę w zakresie dostępu do nabytych świadczeń i możliwości ich przenoszenia zgodnie z zasadami przewidzianymi w odpowiednich umowach międzynarodowych.

IV. Monitorowanie, rozliczalność i przegląd

59. UE i jej państwa członkowskie potwierdzają zaangażowanie na rzecz ustanowienia i wdrożenia solidnych ram monitorowania, rozliczalności i przeglądu, które powinny być integralną częścią programu działań na okres po roku 2015. W konkluzjach Rady z grudnia 2014 r. określono główne zasady, którymi należy się kierować w tej kwestii. Powinny istnieć jedne nadrzędne ramy obejmujące wszystkie aspekty celów i założeń zrównoważonego rozwoju oraz wszystkie środki realizacji, w tym wszelkie aspekty finansowania.
60. Wzmacniając uniwersalny charakter programu działań na okres po roku 2015, głównymi celami ram monitorowania, rozliczalności i przeglądu powinny być: monitorowanie globalnych postępów; promowanie wymiany najlepszych praktyk i wzajemnego uczenia się, w tym podejmowanie razem wspólnych wyzwań; aktywne angażowanie wszystkich zainteresowanych stron; oraz skupienie się – w ramach polityki i przywództwa – na motywowaniu do dalszych działań i tworzeniu zachęt do nich.
61. Ramy te powinny działać na szczeblu krajowym, regionalnym i globalnym, i opierać się na istniejących już systemach monitorowania i rozliczalności. Zachęcamy wszystkie kraje, by zobowiązały się do stosowania procesów monitorowania opartego na porozumieniu zainteresowanych stron, rozliczalności i przeglądu, i ustanowiły systemy rozliczalności na szczeblu krajowym na podstawie krajowych strategii zrównoważonego rozwoju lub innych adekwatnych ram. Parlamenti narodowe, samorządy terytorialne oraz podmioty społeczeństwa obywatelskiego, w tym instytucje sektora wiedzy, odgrywają w tym kontekście ważną rolę, podobnie jak najwyższe organy kontroli oraz inne niezależne instytucje nadzoru. Monitorowanie na szczeblu krajowym powinno stanowić również wkład w monitorowanie na szczeblu światowym, w tym poprzez dostarczanie statystyk i innych istotnych informacji dotyczących globalnych wskaźników. Szczebel regionalny mógłby stanowić użyteczne forum wzajemnej oceny i partnerskiego uczenia się oraz zachęcać państwa do wyznaczania ambitnych celów i stymulowania ich realizacji. Działania na szczeblu regionalnym mogłyby również przyczynić się do zapewnienia postępów w kwestiach transgranicznych i w sprawie wspólnych celów regionalnych.

62. Na szczeblu globalnym jednolite ramy monitorowania, rozliczalności i przeglądu powinny w pełni wykorzystywać prace Zgromadzenia Ogólnego ONZ, Rady Gospodarczo-Społecznej i innych stosownych podmiotów lub forów specjalizujących się w różnych dziedzinach; powinno się to odbywać w sposób skoordynowany, aby uniknąć powielania działań oraz ograniczyć obciążenia administracyjne. Oengetowskie Forum Polityczne Wysokiego Szczebla ds. Zrównoważonego Rozwoju powinno stanowić główne forum na szczeblu globalnym. Forum to powinno czerpać z krajowych i regionalnych procesów przeglądu i odgrywać kluczową rolę nadzorczą w celu utrzymywania zaangażowania politycznego i ułatwiania dokonywania przeglądów postępów i wymiany najlepszych praktyk; powinno też przedstawiać zalecenia co do dalszych działań na szczeblu krajowym, regionalnym i globalnym. Globalne sprawozdanie w sprawie zrównoważonego rozwoju powinno wspierać Forum Polityczne Wysokiego Szczebla ds. Zrównoważonego Rozwoju w wypełnianiu jego roli i ułatwiać oparte na dowodach podejmowanie decyzji na wszystkich szczeblach. Przedmiotowe forum wysokiego szczebla powinno wyciągnąć wnioski z doświadczeń zdobytych w ramach Partnerstwa z Pusanu w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju i w ramach Forum Współpracy Rozwojowej.
63. UE i jej państwa członkowskie popierają opracowanie podstawowego zestawu zorientowanych na wyniki globalnych wskaźników, by dać podstawy do przyszłych pomiarów, monitorowania i przeglądu celów zrównoważonego rozwoju. Należy tego dokonać w ramach technicznego procesu prowadzonego przez ekspertów i kierowanego przez system ONZ oraz krajowe i regionalne urzędy statystyczne. Popieramy uzgodniony przez Komisję Statystyczną ONZ plan działania na rzecz opracowania ram globalnych wskaźników i ich harmonogramu. W tym kontekście z zadowoleniem przyjmujemy powołanie międzyagencyjnej grupy ekspertów ds. wskaźników dotyczących celów zrównoważonego rozwoju oraz grupy wysokiego szczebla. Wskaźniki i dane powinny być, w miarę możliwości, oparte na istniejących wskaźnikach w celu zapewnienia solidnych zbiorów danych i efektywnych kosztowo rozwiązań, choć może też zaistnieć potrzeba opracowania nowych wskaźników. UE popiera wybór takich globalnych wskaźników, które mogą być wykorzystywane do jednoczesnego monitorowania postępów w zakresie różnych celów i które stworzą zintegrowane ramy uwzględniające wzajemne powiązania i równoważące trzy wymiary zrównoważonego rozwoju, ograniczając przy tym liczbę wskaźników. Aby osiągnąć cele dotyczące zmniejszenia nierówności i niewykluczania, odpowiednie wskaźniki jakościowe i ilościowe powinny uwzględniać aspekty związane z płcią i wiekiem, obejmować wymiar praw człowieka i, tam gdzie to możliwe, być segregowane ze względu na dochody, płeć, wiek i inne czynniki. Gromadzenie danych powinno odbywać się z wykorzystaniem możliwości oferowanych przez dane i technologie cyfrowe i geoprzestrzenne oraz monitorowanie *in situ*. UE powinna wspierać działania mające na celu zwiększenie zakresu i jakości danych dotyczących krajów rozwijających się.

V. Dalsze działania

64. UE i jej państwa członkowskie nadal będą odgrywać aktywną i konstruktywną rolę we wszystkich trwających obecnie procesach i popierać ich konwergencję, aby wypracować jednolity, nadrzędny program działań na okres po roku 2015. W tym celu UE i jej państwa członkowskie będą nadal rozwijać i aktualizować wspólne stanowiska, aby w skuteczny i jednolity sposób brać udział w bieżących negocjacjach międzynarodowych, między innymi podejmując kwestie wskazane w załączniku do komunikatu Komisji pt. „Globalne partnerstwo na rzecz eliminacji ubóstwa i zrównoważonego rozwoju po roku 2015”.
65. Aby to globalne partnerstwo odniosło sukces, wszystkie zainteresowane strony muszą wnieść swój wkład. Unia Europejska i jej państwa członkowskie są zdecydowane w pełni odegrać swoją rolę oraz konstruktywnie współpracować z innymi partnerami, tak aby mógł powstać i zostać zrealizowany ambitny i transformacyjny program działań na okres po roku 2015, który sprzyja włączeniu społecznemu.
-